

Arrest

nr. 203 219 van 27 april 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. DE MEYER
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Thaise nationaliteit te zijn, op 12 juni 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 mei 2017 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 juni 2017 met refertenummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die loco advocaat L. DE MEYER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. MENSAH, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 15 september 2014 een visumaanvraag lang verblijf (type D) in.

1.2. Op 15 mei 2017 wordt het gevraagde visum geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Overwegende dat er op datum van 15/09/2014 werd er op basis van artikel 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08/07/2011, van kracht geworden op 22/09/2011, een visumaanvraag ingediend door Mevrouw C. B. (..), geboren op 13/09/1984, van Thaise nationaliteit, om haar echtgenoot in België, Mijnheer C. W. (..), geboren op 27/08/1979, van Belgische nationaliteit, te vervoegen;

Overwegende dat bij arrest nr. 177.616 van 10 november 2016 (betekend op 16 november 2016) in zaak met rolnummer 166 093 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing dd. 4 december 2014 tot weigering van de afgifte van een visum gezinshereniging (type D) vernietigde waardoor een nieuwe beslissing dient te worden genomen.

Overwegende dat art. 40ter van hogervermelde wet bepaalt dat de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, die ten minste gelijk moeten zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens art. 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Overwegende dat op 05/04/2017 schriftelijk bijkomende documenten werden opgevraagd aan Mijnheer C. W. (..) dit ter vervollediging en actualisering van het dossier met betrekking tot de visumaanvraag ten einde een nieuwe beslissing te kunnen nemen.

Overwegende dat de volgende documenten werden opgevraagd:

- Bewijzen van de eigen bestaansmiddelen van de te vervoegen persoon (laatste aanslagbiljet, loonfiches,, arbeidscontract, ...) indeliter met betrekking tot de laatste 12 maanden, met als doel te evalueren of deze stabiel, regelmatig en toereikend zijn. Het kan om de volgende documenten gaan: het meest recente aanslagbiljet van de FOD Financiën, de loonfiches, het (de) arbeidscontract(en), de rekeninguitreksels, het bewijs van inkomsten van bedrijfsleiders (bv: loonfiche 128.20, de pensioenfiche, ...
- Kopie van de geregistreerde huurovereenkomst of de eigendomsakte met betrekking tot de hoofdverblijfplaats (Rijksregister) van de in België te vervoegen persoon;
- Ziektekostenverzekering: attest van het ziekenfonds van de te vervoegen persoon in België met de bevestiging dat diens familieleden bij hen ingeschreven kunnen worden vanaf hun aankomst op het Belgisch grondgebied (zie de website www.dofi.fgov.be)

Overwegende dat mijnheer C. W. (..) ter staving van zijn bestaansmiddelen uittreksels van raadplegingen van een boekhoudkundige beweging voorgelegd heeft die vermoedelijk betrekking hebben op de uitkering van de inkomensvervangende tegemoetkoming en de integratietegemoetkoming door de FOD Sociale Zekerheid. Louter op basis van bankuitreksels kan niet aangenomen worden dat Mijnheer C. W. (..) over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Rekeninguitreksels kunnen geenszins aangenomen worden ter vervanging van officiële documenten uitgereikt door de bevoegde instanties of officiële werkgevers. Vooreerst ontbreekt een officieel attest van deze inkomensvervangende tegemoetkoming en van de integratietegemoetkoming door de FOD Sociale Zekerheid. Desalniettemin worden deze uitkeringen (die een vorm van sociale bijstand zijn waarvan de betaling wordt verzekerd door de Staat niet in aanmerking genomen als bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen (Arrest RVV nr. 232033 van ,12/08/2015).

Overwegende dat Mijnheer C. W. (..) ter staving van zijn bestaansmiddelen ook uittreksels van raadplegingen van een boekhoudkundige beweging voorgelegd heeft die betrekking hebben op inkomsten van zijn moeder. Deze kunnen niet in aanmerking worden genomen daar deze inkomsten geen betrekking hebben op de te vervoegen persoon.

Overwegende dat Mijnheer C. W. (..) ter staving van zijn bestaansmiddelen een boekhoudkundige historiek voorgelegd heeft met betrekking tot een maandelijks termijnplaatting van 433,06euro. Louter op basis van een bankuittreksel kan niet aangenomen worden dat Mijnheer C. W. (..) over stabiel, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Rekeninguitreksels kunnen geenszins aangenomen worden ter vervanging van officiële documenten uitgereikt door de bevoegde instanties of officiële werkgevers. Overwegende dat een officieel document van een officiële instantie of officiële werkgever ontbreekt om de herkomst van deze termijnplaatting te kunnen nagaan. Bijgevolg kunnen deze documenten niet in aanmerking worden genomen als bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Overwegende dat Mijnheer C. W. (..) ter staving van zijn bestaansmiddelen twee uitprints voorgelegd heeft met betrekking tot de waardering van een effectenrekening. Overwegende dat deze documenten niet in aanmerking kunnen worden genomen als bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige

bestaansmiddelen omdat deze betrekking hebben op beleggingen en niet op een regelmatig of stabiel inkomen.

Mijnheer C. W. (...) heeft bijgevolg niet aangetoond dat hij over toereikende en stabiele bestaansmiddelen beschikt die ten minste gelijk moeten zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie waardoor de voorwaarden inzake de gezinshereniging niet vervuld zijn.

Overwegende dat de Dienst Vreemdelingenzaken het toereikende, stabiele en regelmatige karakter van uw bestaansmiddelen na te gaan. De vreemdelingenwet bepaalt eveneens dat de administratie een behoefteanalyse uitvoert wanneer de voorwaarde van de toereikendheid niet vervuld is.

Artikel 42 van de wet van 15.12.1980 met betrekking tot de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt. "Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, §4, tweede lid, en 40ter, §2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

Overwegende dat in het licht van deze bepaling aan Mijnheer C.W. (...) werd gevraagd om ons alle documenten over te maken die hij met het oog op een behoefteanalyse nuttig acht.

Overwegende dat Mijnheer C.W. (...) ons in een schrijven van 23/04/2017 liet weten dat hij gratis inwoont bij zijn moeder en niet hoeft te delen in de vaste kosten ook als zijn vrouw bij hen komt.

Overwegende dat de dienst vreemdelingenzaken enkel op basis van deze verklaring geen degelijke behoefteanalyse kan uitvoeren omdat er geen bewijzen van alle vaste en variabele kosten werden voorgelegd. Het feit dat betrokkene momenteel samenwoont met zijn moeder doet geen afbreuk aan het feit dat hijzelf in zijn eigen levensonderhoud en in het onderhoud van zijn echtgenote moet kunnen voorzien.

Overwegende dat in het geheel van bovenstaande elementen Mijnheer C.W. (...) niet op afdoende wijze bewezen heeft over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken waardoor niet voldaan werd aan de voorwaarden tot gezinshereniging.

Betrokkene kan zich bijgevolg niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08/07/2011, van kracht geworden op 22/09/2011;

Het visum gezinshereniging wordt geweigerd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

I. Eerste middel : Schending van het artikel 42, § 1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de algemene rechtsbeginselen en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting en het rechtszekerheidsbeginsel

Bij arrest nr. 177 616 van 10 november 2016 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de verzoekster betekende weigeringsbeslissing vernietigd. Deze beslissing werd verzoeksters raadsman betekend op 16 november 2016.

Dat door verweerder echter pas op 15 mei 2017 een nieuwe beslissing t.a.v. verzoeksters aanvraag gezinshereniging werd genomen, verzoekster pas betekend op 17 mei 2017 (cf. stuk 1).

Dat derhalve door verweerder binnen de 6 maanden na het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen nieuwe beslissing t.a.v. verzoeksters aanvraag gezinshereniging werd genomen/ betekend, waardoor er sprake is van schending van het artikel 42, § 1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de algemene rechtsbeginselen en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting en het rechtszekerheidsbeginsel.

Dat geen tijdige beslissing gelijk staat aan een erkenning van verzoeksters verblijfsrecht in België, waardoor verweerder gehouden een visum gezinshereniging af te leveren aan verzoekster.

Dat derhalve verweerder gehouden is verzoekster onmiddellijk een visum gezinshereniging af te leveren."

De Raad stelt vast dat verzoekende partij haar aanvraag heeft ingediend op 15 september 2014 en dat een eerste weigeringsbeslissing door de verwerende partij werd getroffen op 4 december 2014, dit is binnen de beslissingstermijn van zes maanden. Op 10 november 2016 evenwel heeft de Raad bij arrest

nr. 177 616 de beslissing tot weigering van het visum van 4 december 2014 vernietigd. Dit werd blijkens het administratief dossier de dienst vreemdelingenzaken betekend op 16 november 2016.

Inzake de gevolgen van een vernietigingsarrest van de Raad, dient te worden opgemerkt dat het bestuur na een vernietigingsarrest de zaak dient te hernemen na het indienen van de aanvraag maar voor het onderzoek ervan. Wanneer het bestuur verplicht is een beslissing te treffen binnen een wettelijk voorziene termijn en de wet gevolgen verbindt aan het verstrijken van deze termijn en de beslissing die destijds binnen de voorziene termijn werd getroffen, wordt vernietigd door de Raad, beschikt het bestuur opnieuw over de volle termijn om een nieuwe beslissing te treffen (cf. RvS 30 oktober 1997, nr. 69.293; RvS 5 november 1997, nr. 39.471; RvS 29 januari 1998, nr. 71.396; RvS 11 juni 1998, nr. 74.260; RvS 3 mei 2001, nr. 95.155; RvS 17 mei 2001, nr. 95.574; RvS 19 januari 2006, nr. 153.939; Cass. 4 april 2002, A.R. C000457; J. LUST, "Wanneer kan de overheid, na de vernietiging van een beslissing die binnen een vervaltermijn moet worden (en is) genomen, een nieuwe beslissing nemen?", noot onder RvS 24 april 1996, nr. 59.125, T.Gem. 1997, 102-107 en J. LUST, "De gevolgen van de schorsing en vernietiging van benoemingen en bevorderingen door de Raad van State", in I. OPDEBEEK, (ed.), Benoemingen, bevorderingen en Raad van State, Brugge, Die Keure, 1997, 107-151).

Verzoekende partij toont aldus met haar betoog niet aan dat de termijn van zes maanden door de verwerende partij overtreden werd bij het treffen van de thans bestreden beslissing op 15 mei 2017. Het loutere gegeven dat deze beslissing pas op 17 mei 2017 betekend werd aan verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het feit dat de verwerende partij binnen de beslissingstermijn van zes maanden, vanaf het ogenblik dat zij op de hoogte was van het vernietigingsarrest van de Raad op 16 november 2016, een nieuwe beslissing heeft genomen op 15 mei 2017.

2.2. Het eerste middel is derhalve niet gegrond.

2.3. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

II. Tweede middel : Schending van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheids- en de motiveringsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, de hoorplicht en verzoeksters rechten van verdediging Manifeste beoordelingsfout

1.

Artikel 2 van deze wet bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

2.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is. Verzoekster wil in eerste instantie opmerken dat verweerder geenszins in de nieuwe weigeringsbeslissing heeft rekening gehouden met het schrijven van verzoeksters raadsman dd. 22.11.2017 (cf. stuk 2).

Geenszins wordt in de nieuwe weigeringsbeslissing dd. 15.05.2017 gemotiveerd waarom met dit schrijven en met de in bijlage gevoegde bewijsstukken geen rekening dient te worden gehouden bij de beoordeling van verzoeksters aanvraag.

3.

Dat verweerder in de bestreden beslissing volledig onterecht stelt dat verzoekster onvoldoende heeft aangetoond dat haar echtgenoot over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt welke tenminste gelijk moeten zijn aan 120 % van het bedrag bedoeld in art. 14§1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

4.

Dat verzoekster in eerste dient op te merken dat verweerder nalaat een opsomming te geven van alle door verzoeksters neergelegde bewijsstukken bij haar visumaanvraag.

Zo liet verweerder na rekening te houden met volgende bewijsstukken die door verzoekster bij haar visumaanvraag zelf werden neergelegd :

- Attest van erkenning handicap, afgeleverd door het FOD Sociale Zekerheid, en een medisch attest van Dr. Philip Christiaens dd. 18.08.2014 waarin uitdrukkelijk wordt bevestigd dat de heer W. C. (..) voor 100 % werkonbekwaam is en dat er voor de volgende jaren geen evolutie hierop te verwachten is.

- Contracten RECORD Rentepan bij RECORD Bank -Aalst

- Geschreven verklaring van mevrouw B. M. (..) dd. 1.08.2014 waarin zij bevestigt dat zij de renteplannen bij Record Bank ten gunste van haar enige zoon niet zal stopzetten nu zij zelf over voldoende inkomsten beschikt ingevolge een invaliditeitsuitkering vanwege Partena

- Levensverzekeringcontract bij AG Insurance.

Dat deze bewijsstukken uitermate belangrijk zijn nu uit deze stukken blijkt dat :

Verzoeksters echtgenoot reeds een attest van erkenning handicap, afgeleverd door het FOD Sociale Zekerheid, en een medisch attest van Dr. Philip Christiaens dd. 18.08.2014 (waarin uitdrukkelijk wordt bevestigd dat de heer W. C. (..) voor 100 % werkonbekwaam is en dat er voor de volgende jaren geen evolutie hierop te verwachten is) heeft neergelegd waaruit verweerder (samen met de voor verzoekster neergelegde rekeninguittreksels, waaruit een verdere maandelijkse storting van 664,86 door het FOD Sociale Zekerheid blijkt), duidelijk kon afleiden dat verzoeksters echtgenoot nog steeds maandelijks een inkomensvervangende tegemoetkoming en integratietegemoetkoming van 664,86 euro geniet.

Dat overigens verweerder wel degelijk op de hoogte is (cf. opsomming neergelegde documenten en motivatie eerste weigeringsbeslissing dd. 4.12.2014) (waardoor dit een vaststaand feit is waarmee hij diende rekening te houden) dat verzoeksters echtgenoot maandelijks een inkomensvervangende tegemoetkoming en een integratietegemoetkoming door de FOD Sociale Zekerheid geniet.

Dat derhalve verweerder geenszins in de bestreden beslissing kon stellen dat "louter op basis van bankuittreksels niet kan aangenomen worden dat mijnheer C. W. (..) over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt", "dat rekeninguittreksels geenszins kunnen aangenomen worden ter vervanging van officiële documenten uitgereikt door de bevoegde instanties of officiële werkgevers" en "dat er een officieel attest van deze inkomensvervangende tegemoetkoming en van de integratietegemoetkoming door de FOD Sociale Zekerheid ontbreekt".

Dat de bestreden beslissing derhalve niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsplicht schendt nu deze niet gesteund is op een zorgvuldig onderzoek naar alle aspecten van de zaak.

5.

Dat voormelde bewijsstukken eveneens uitermate belangrijk zijn nu uit deze stukken blijkt dat verzoeksters echtgenoot in België samenwoont met zijn moeder, die eveneens over inkomsten beschikt en de woning, waarin verzoeksters echtgenoot eveneens woont, huurt, zodat verzoekers echtgenoot door de samenwoning met zijn moeder eveneens over immateriële voordelen of voordeel in natura (=niet betalen van huur) beschikt.

Er mag immers niet uit het oog verloren worden dat de kosten verbonden aan de huisvesting en die de hoofdverblijfplaats van de aanvrager is (verzoekster zal immers wanneer zij naar België komt gaan inwonen bij haar echtgenoot en zijn moeder), worden in acht genomen als inkomen conform het bepaalde van art. 33 van het K.B. van 11 juli 2002 houdende het algemeen reglement betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Dat uit deze stukken eveneens blijkt dat, nu verzoeksters echtgenoot, de heer W. C. (..), samenwoont met zijn moeder, die eveneens over eigen inkomsten beschikt, zijn maandelijkse uitkering door de FOD Sociale Zekerheid lager is dan indien hij "alleenstaande" zou zijn geweest.

Dat er derhalve sprake is van schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht nu met alle door verzoekster neergelegde stukken geen rekening werd gehouden en geenszins werd gemotiveerd waarom met deze stukken geen rekening dient te worden gehouden.

6.

Dat voorts verweerder in de bestreden beslissing onterecht stelt dat de inkomensvervangende tegemoetkoming en een integratietegemoetkoming door de FOD Sociale Zekerheid niet in aanmerking kunnen genomen worden als bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen en verwijst dienaangaande naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 232033 van 12.08.2015.

Verzoekster wil benadrukken dat verweerder geen rekening hield met de vaststelling dat de wet van 4 mei 2016 (B.S. dd. 27-06-2016) echter art. 40ter Verblijfswet wijzigde door de algemene uitsluiting van "middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels" te schrappen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde ondertussen in haar arrest dd. 15 mei 2017 nr. 186.791 dat er dus geen grondslag meer is in de Verblijfswet om de inkomensvervangende tegemoetkoming voor personen met een handicap uit te sluiten als bestaansmiddel bij gezinshereniging met een Belg.

Dat derhalve verweerder gehouden is de inkomensvervangende tegemoetkoming en een integratietegemoetkoming door de FOD Sociale Zekerheid, welke verzoeksters echtgenoot maandelijks

nog steeds ontvangt, mee in aanmerking te nemen als bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Dat er derhalve sprake is van schending van het artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheids- en de motiveringsverplichting en van een manifeste beoordelingsfout, wanneer verweerder stelt dat de inkomensvervangende tegemoetkoming en een integratietegemoetkoming door de FOD Sociale Zekerheid van verzoeksters echtgenoot niet in aanmerking kunnen genomen worden als bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen en dienaangaande verwijst naar een arrest van 2015.

7.

Dat voorts verweerder evenmin in de bestreden beslissing aangaande de door verzoekster bij haar schrijven dd. 23.04.2017. neergelegde boekhoudkundige historiek met betrekking tot een maandelijkse termijnplaatsing van 433,06 euro kon stellen dat "louter op basis van een bankuittreksel niet kan aangenomen worden dat mijnheer C. W. (...) over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt", "dat rekeninguittreksels geenszins kunnen aangenomen worden ter vervanging van officiële documenten uitgereikt door de bevoegde instanties of officiële werkgevers" en "dat er een officieel document van een officiële instantie of officiële werkgever ontbreekt om de herkomst van deze termijnplaatsing te kunnen nagaan."

Immers verzoekster heeft bij haar visumaanvraag twee "Record Rentepan – contracten" bij de RECORD Aalst neergelegd welke betrekking heeft op voormelde termijnplaatsing van 433,06 euro.

Dat verweerder hiervan wel degelijk uit de hoogte is blijkt uit de opsomming van de door verzoekster neergelegde stukken in zijn eerste weigeringsbeslissing dd. 4.12.2014 : "Tweemaal een Record Rentepan – contracten bij de RECORD Aalst, dat betrekking heeft op Mevrouw B. M. (...), moeder van mijnheer C. W. (...) waarbij zij haar zoon, mijnheer C. W. (...), als begunstigde heeft aangeduid voor de periodieke uitkering van de termijnplaatsing en waarbij aan mijnheer C. W. (...) een maandelijks bedrag van 433,90 euro en 333,33 euro wordt gestort".

Dat derhalve verweerder nalaat rekening te houden met alle door verzoekster neergelegde bewijsstukken en de volledige inkomsten van verzoeksters echtgenoot, waardoor er sprake is van schending van de zorgvuldigheids- en de motiveringsverplichting en van een manifeste beoordelingsfout. Dat de weigeringsbeslissing opnieuw niet gesteund is op een zorgvuldig onderzoek naar alle aspecten van de zaak.

8.

Dat verweerder eveneens onterecht weigert rekening te houden met de door verzoekster neergelegde "waarderingen" van de effectenrekening van haar echtgenoot dd. 19.04.2017., afgeleverd door Record Bank te Aalst

Volgens verweerder kan met deze stukken geen rekening worden gehouden omdat deze betrekking hebben op beleggingen en niet op een regelmatige of stabiel inkomen.

Dat verweerder geenszins op een afdoende manier motiveert waarom met deze beleggingen (kasbons), waarvan de waarde op 19.04.2017 : 52.320,15 euro + 1150,24 euro = 53.470,39 euro bedraagt en welke verzoekster echtgenoot steeds kan verkopen (zelfs vóór de einddatum) en welke in elk geval op 13.12.2020 resp. 15.06.2017 vervallen, geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van het inkomen van verzoeksters echtgenoot.

Niets belemmert verzoekster echtgenoot deze beleggingen in de toekomst (indien noodzakelijk) om te zetten in bv. een kasbon met periodieke rente of een beleggingsfonds met maandelijks uitkering,....

Dat derhalve verweerder nalaat rekening te houden met alle door verzoekster neergelegde bewijsstukken en de volledige inkomsten van verzoeksters echtgenoot, waardoor er sprake is van schending van de zorgvuldigheids- en de motiveringsverplichting en van een manifeste beoordelingsfout. Dat de weigeringsbeslissing opnieuw niet gesteund is op een zorgvuldig onderzoek naar alle aspecten van de zaak.

9.

Dat vervolgens dient vastgesteld te worden dat verweerder in de weigeringsbeslissing nalaat te motiveren waarom met de maandelijks inkomsten van mevrouw M. B. (...), met wie verzoeksters echtgenoot samenwoont, het levensverzekeringscontract bij AG Insurance van verzoeksters echtgenoot, de herbevestiging van de werkbepaalde en de arbeidsovereenkomst van verzoekster zelf (waaruit blijkt dat zij in België een loon van 1700,6 euro per maand zal ontvangen), geen rekening dient te worden gehouden en waarom deze bedragen niet in rekening kunnen worden genomen voor het bepalen van de volledige bestaansmiddelen van de heer W. C. (...).

Dat verweerder derhalve de bestreden beslissing niet afdoende motiveerde waardoor er schending is van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de

bestuurshandelingen en van algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheids- en de motiveringsverplichting.

Dat de weigeringsbeslissing geenszins gesteund is op een zorgvuldig onderzoek naar alle aspecten van de zaak.

10.

Dat dient te worden vastgesteld dat, krachtens het artikel 42, § 1, tweede lid Vw., indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, verweerder in zo'n geval gehouden is een behoefteanalyse te doen.

“Art. 42§1 Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.

Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid”.

11.

Dat in geen geval verweerder bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen en de behoefteanalyse heeft rekening gehouden met het gezamenlijke inkomen van het gezin van verzoeksters echtgenoot.

Dat verzoeksters echtgenoot te Erpe-Mere nog steeds samenwoont met zijn moeder, mevrouw M. B. (...), en met haar een gezin vormt (dit blijkt voldoende uit het schrijven van verzoeksters echtgenoot dd. 23.04.2017, de boekhoudkundige historiek en de overgemaakte huurovereenkomst).

Dat alle inkomstenbewijzen belangrijk zijn nu verweerder gehouden is bij de beoordeling van verzoeksters aanvraag met alle bewijsstukken, op basis waarvan hij de financiële toestand van verzoeksters echtgenoot kan beoordelen, rekening te houden.

Dit is in casu niet gebeurd.

Immers, overeenkomstig art. 12 en 16 van de Gezinsherenigingsrichtlijn (richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging), dient verweerder rekening te houden met het aantal gezinsleden en de bijdrage van de gezinsleden aan het inkomen van het huishouden.

Ook het artikel 42, § 1, tweede lid Vw., stelt uitdrukkelijk dat op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden dient te worden bepaald welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien.

Dat derhalve niet alleen met de behoeften (cf. infra) maar ook met de inkomsten van alle inwonende gezinsleden dient rekening te worden gehouden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Dat derhalve geenszins verweerder op een afdoende manier in zijn beslissing heeft gemotiveerd waarom met het attest van arbeidsongeschiktheid, afgeleverd door Partena Onafhankelijk Ziekenfonds, en de rekeninguittreksels, waaruit blijkt dat mevrouw M. B. (...) heden een maandelijkse invaliditeitsuitkering van 1.460,42 € ontvangt, en met de volledige en alle inkomsten van verzoeksters echtgenoot geen rekening dient te worden gehouden bij de beoordeling van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen van verzoeksters echtgenoot.

Dat er derhalve sprake is van schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.

12.

Dat verzoeksters echtgenoot, met het oog op de behoefteanalyse, naast bewijzen van zijn eigen inkomsten en de inkomsten van zijn moeder (met wie hij samenwoont), de geregistreerde huurovereenkomst op naam van zijn moeder, mevrouw M. B. (...), heeft neergelegd en in zijn schrijven dd. 23.04.2017 uitdrukkelijk heeft verklaard dat hij gratis bij zijn moeder inwoont en niet hoeft te delen in de vaste kosten (en dat dit onveranderd blijft, ook als zijn vrouw bij hem komt inwonen).

Dat verzoeksters echtgenoot en zijn moeder, naast verzoekers bezit van effectenrekeningen (waarvan de waarde op 19.04.2017 53.470,39 euro bedraagt en welke door verzoeksters echtgenoot elk ogenblik kunnen verkocht worden), minstens maandelijks reeds samen over 664,86 euro + 432,04 euro + 1460,42 euro = 2557,32 euro netto-inkomsten beschikken, welk bedrag wel degelijk volstaat om in

België voor verzoekster, haar echtgenoot en verzoeksters moeder een minimum aan waardigheid te garanderen.

Hierbij mag ook niet vergeten worden dat verzoekster bij haar aankomst in België onmiddellijk aan de slag kan met een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur bij de heer Gerard PARMENTIER en dus eveneens onmiddellijk over inkomsten zal beschikken.

Verzoeksters echtgenoot heeft in zijn schrijven dd. 23.04.2017 duidelijk benadrukt dat hij gratis inwoont bij zijn moeder (op wiens naam het bijgevoegde huurcontract van hun woning staat) en dat hij niet hoeft te delen in de vaste kosten (en dat dit onveranderd blijft wanneer verzoekster bij hen komt wonen).

Verzoeksters echtgenoot heeft tevens verweerder het huurcontract van hun woning overgemaakt waaruit blijkt dat mevrouw M. B. (..), huurster, een maandelijks basishuur van 850,00 euro dient te betalen (naast de vaste kosten voor elektriciteit, gas, telefoon,....).

Verzoekster heeft dus bij haar visumaanvraag en in het schrijven van haar echtgenoot dd. 23.04.2017 wel degelijk (en in tegenstelling met de bewering van verweerder) concrete elementen aangebracht die door verweerder bij een concrete behoefteanalyse in rekening hadden kunnen worden genomen.

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelde in zijn arrest dd. 10.11.2016 dat verzoeksters betoog dat "door samenwoont met zijn moeder haar echtgenoot eveneens beschikt over immateriële voordelen of een voordeel in natura (het niet betalen van huur)"... "een element vormt dat mede in acht dient te worden genomen in het kader van de behoefteanalyse, waartoe de gemachtigde in casu verplicht is". (p. 14).

Dat derhalve met het feit dat verzoeksters echtgenoot samenwoont met zijn moeder en derhalve verzoeksters echtgenoot beschikt over voordelen in natura (waaronder het niet betalen van de huishuur en de vaste kosten) verweerder wel degelijk rekening diende te houden bij de behoefteanalyse.

De motivering van verweerder, dat op basis van een verklaring van verzoeksters echtgenoot geen degelijke behoefteanalyse kan worden uitgevoerd omdat er geen bewijzen van alle vaste en variabele kosten worden voorgelegd, en de motivering, dat met de samenwoont met zijn moeder geen rekening kan worden gehouden, kunnen, gelet op voorgaande vaststellingen en gelet op de motivatie van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 10.11.2016, dan ook geenszins als afdoende beschouwd worden.

13.

De motivering van verweerder aangaande de behoefteanalyse is bovendien geenszins correct wanneer hij enkel rekening houdt met de eigen behoeften van verzoeksters echtgenoot ("hijzelf moet kunnen voorzien in zijn eigen levensonderhoud en in het onderhoud van zijn echtgenote").

Immers art. 42,§1, tweede lid Vw. heeft het aangaande de behoefteanalyse uitdrukkelijk over de eigen behoeften van de burger van de Unie, die vervoegd wordt, en deze van zijn familie.

Dat derhalve met de behoeften van alle inwonende gezinsleden dient rekening te worden gehouden bij de behoefteanalyse.

14.

Dat derhalve verweerder opnieuw heeft nagelaten een zorgvuldig onderzoek naar alle aspecten van de zaak in te stellen en opnieuw heeft nagelaten een behoefteanalyse te verrichten overeenkomstig art. 42,§1, tweede lid Vw.

De nieuwe weigeringsbeslissing houdt aldus opnieuw een schending in van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht (in het licht van art. 42,§1, tweede lid Vw.).

15.

Dat er sprake is van onterechte weigering van het visum gezinshereniging door verweerder."

2.4. De verzoekende partij voert met haar inhoudelijke kritiek ondermeer de schending van de materiële motiveringsplicht aan. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding.

2.6. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij ter staving van haar visumaanvraag ondermeer een attest van erkenning handicap heeft neergelegd, uitgaande van de FOD Sociale Zekerheid, waaruit blijkt dat haar Belgische echtgenoot een inkomensvervangende tegemoetkoming en een integratietegemoetkoming krijgt van 640,91 euro per maand. Blijkens dit stuk werd dit hem toegekend tot 30 juni 2016. Naar aanleiding van de vraag tot actualisering van de verwerende partij van 5 april 2017 ingevolge het tussengekomen vernietigingsarrest van de Raad heeft

de verzoekende partij voorts nog rekeninguittreksels voorgelegd waaruit blijkt dat haar Belgische echtgenoot ook na 30 juni 2017 een bedrag krijgt uitgekeerd van de FOD Sociale Zekerheid, zijnde 664,86 euro per maand. De verwerende partij kon er derhalve redelijkerwijze van uitgaan dat de uitkering die de Belgische echtgenoot krijgt ook na 30 juni 2016 werd voortgezet. Indien de verwerende partij vraagtekens had bij de stabiliteit of duur van deze uitkering dan stond het haar vrij om verzoekende partij te verzoeken nogmaals een attest van de FOD Sociale Zekerheid voor te leggen. Gelet op de reeds voorgelegde documenten door de verzoekende partij is het in casu geenszins kennelijk redelijk dat de verwerende partij de uitkering niet in aanmerking neemt omdat er enkel bankuittreksels worden voorgelegd.

2.7. De Raad stelt voorts vast dat de verwerende partij de uitkering die de Belgische echtgenoot krijgt daarnaast ook niet in aanmerking neemt omdat dit een vorm van sociale bijstand is zodat deze niet in aanmerking kan genomen worden. De verwerende partij verwijst hiervoor naar een arrest nr. 232 033 van 12 augustus 2015.

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet, bepaalt het volgende:

“(…)

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

(…)”

De Raad wijst er op dat het oude artikel 40ter, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet, voordat deze bepaling vervangen werd door artikel 18 van de wet van 4 mei 2016 houdende diverse bepalingen inzake asiel en migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen (hierna: wet van 4 mei 2016), bepaalde dat bij het beoordelen van de bestaansmiddelen waarover de Belgische onderdaan beschikt “de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking (worden) genomen”. Het begrip “aanvullend bijstandsstelsel”, voorzien in het oude artikel 40ter van de vreemdelingenwet, is een generieke term die het verzekeren van een minimaal niveau van bestaanszekerheid omvat, met name de sociale minimumvoorzieningen en de maatschappelijke dienstverlening. Deze categorie beoogt de basisbescherming te verzekeren van personen die geen (voldoende) inkomenszekerheid hebben weten te verwerven door hun eigen participatie op de arbeidsmarkt en die, als gevolg daarvan, evenmin gerechtigd zijn op prestaties van de klassieke sociale verzekeringen. De toegang tot deze stelsels is in beginsel onderworpen aan de voorwaarde dat de aanvrager over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt. Het kan niet ernstig betwist worden dat de tegemoetkomingen voor gehandicapten (TVG), zeker wat de inkomensvervangende tegemoetkoming (IVT) betreft, onder deze categorie van bijstand valt (S. Bouckaert, Documentloze vreemdelingen, Grondrechtenbescherming doorheen de Belgische en internationale rechtspraak vanaf 1985, pagina 295 e.v.). Het aanvullend bijstandsstelsel omvat het

leefloon, de inkomensgarantie voor ouderen, de gewaarborgde gezinsbijslag, de tegemoetkomingen voor gehandicapten en de tegemoetkomingen voor hulp aan bejaarden (J. Van Langendonck, Handboek Socialezekerheidsrecht, p. 12 en 787) en werkt, anders dan de klassieke sociale verzekeringen, niet op basis van individuele bijdragebetalingen, maar wordt uitsluitend door overheidsbijdrage gefinancierd. Ook de Raad van State oordeelde recent nog *dat “Vermits de IVT een minimuminkomen is dat de overheid verstrekt aan personen die omwille van een handicap niet kunnen gaan werken of maar 1/3 of minder kunnen verdienen dan wat een gezond persoon op de algemene arbeidsmarkt kan verdienen, behoort zij ontegensprekelijk tot de aanvullende bijstandsstelsels.”* (RvS 22 september 2016, nr. 15 154).

Met artikel 18 van de wet van 4 mei 2016 werd het tweede lid van artikel 40ter van de vreemdelingenwet evenwel aldus vervangen dat in deze bepaling, wat betreft de bestaansmiddelen waarmee geen rekening mag worden gehouden bij het beoordelen van de bestaansmiddelenvereiste, geen sprake meer is van *“middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels”*, doch enkel nog van *“middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering”*. Uit de parlementaire voorbereiding die aan de wet van 4 mei 2016 voorafging, blijkt niet waarom de wetgever ervoor geopteerd heeft om de term *“aanvullende bijstandsstelsels”* uit artikel 40ter van de vreemdelingenwet te elimineren. Hieruit blijkt enkel dat de wetgever een verbetering op het oog had van de *“technische, wetgevingstechnische en taalkundige fouten (...) die door de Senaat (“dienst Wetsevaluatie”) aan het licht zijn gebracht in de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inzake de voorwaarden voor gezinshereniging”* en tevens de bepalingen van de vreemdelingenwet inzake de familieleden van een Belg beoogde *“in overeenstemming te brengen met het arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 van het Grondwettelijk Hof, door een onderscheid te maken tussen de Belgen die gebruik hebben gemaakt van hun recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de Europese Unie en de Belgen die daar geen gebruik van hebben gemaakt”* (zie de memorie van toelichting bij het wetsontwerp houdende diverse bepalingen inzake asiel en migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2015-16, nr. 1696/001, 7).

Uit het voorgaande volgt in ieder geval dat de uitsluiting van de IVT uit de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen thans geen grondslag meer kan vinden in de term *“aanvullende bijstandsstelsels”*.

In de mate de wetswijziging tot doel had de bepalingen in overeenstemming te brengen met het arrest 121/2013 van het Grondwettelijk Hof wordt er opgemerkt dat in voormeld arrest er geen betwisting bestond dat de tegemoetkomingen voor gehandicapten niet werden uitgesloten van in aanmerking te nemen bestaansmiddelen. Dit blijkt uit het standpunt dat de Ministerraad in die zaak innam: *“c) De tegemoetkomingen aan gehandicapten en de ouderdomspensioenen worden in aanmerking genomen voor de berekening van de inkomsten van de gezinshereniger. Bovendien dient krachtens artikel 10ter, § 2, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen niet voldaan is, de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de vreemdeling die vervoegd wordt en van zijn familieleden, te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.”*, weliswaar in de beoordeling van de gelijkkluidende bepaling van artikel 10 van de vreemdelingenwet (pagina 17-18 van voormeld arrest), bevestigd in punt B.17.8.1.

2.7.1. Er dient bijgevolg vervolgens te worden onderzocht of artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet een andere grond bevat op basis waarvan met de IVT geen rekening mag worden gehouden bij het nagaan of de Belgische referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Hierbij dient in overweging te worden genomen dat in beginsel alle vormen van inkomsten waarover de referentiepersoon beschikt als bestaansmiddelen in aanmerking kunnen worden genomen, behalve die inkomsten waarvan de wetgever uitdrukkelijk bepaalt dat er geen rekening mag mee worden gehouden. De uitzonderingen op de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen zijn limitatief en moeten restrictief worden geïnterpreteerd.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in de bestreden beslissing het begrip sociale bijstand hanteert om de IVT waarover de Belgische referentiepersoon beschikt niet in overweging te nemen voor het bepalen van de toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen.

De IVT en de integratietegemoetkoming, is een inkomen dat niet wordt geregeld in de OCMW-wet, doch wel in de wet van 27 februari 1987 (B.S. 1 april 1987) en het koninklijk besluit van 6 juli 1987 betreffende de inkomensvervangende tegemoetkoming en de integratietegemoetkoming. Het betreft *“een minimuminkomen is dat de overheid verstrekt aan personen die omwille van een handicap niet kunnen gaan werken of maar 1/3 of minder kunnen verdienen dan wat een gezond persoon op de algemene arbeidsmarkt kan verdienen”* (RvS 22 september 2016, nr. 15 154). In tegenstelling tot de (financiële) maatschappelijke dienstverlening kon tot 31 december 2016 de aanvraag tot toekenning van een IVT worden ingediend bij de Directie-generaal personen met een handicap, dienst bij de FOD Sociale Zekerheid, en sedert 1 januari 2017 wat de THAB betreft via de Vlaamse overheid voor personen die in Vlaanderen wonen (artikel 3 Decreet houdende de Vlaamse sociale bescherming van 24 juni 2016 (BS 6 september 2016)). Het OCMW beslist niet over de toekenning van de IVT. Er blijkt niet dat de bevoegde diensten bij de toekenning van de IVT kan onderwerpen aan de voorwaarden van artikel 3, 5° en 6°, 4, 11 en 13, § 2 van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Uit het voorgaande blijkt dat het stelsel van de financiële maatschappelijke dienstverlening en het stelsel van de IVT elk een afzonderlijk normerend kader hebben, waarbij onderscheiden overheden bevoegd zijn voor de (behandeling van de) aanvraag en de toekenning van de prestaties en dat daarbij aparte voorwaarden gelden. Aldus kan de IVT niet als een vorm van financiële maatschappelijke dienstverlening worden beschouwd.

2.7.2. De term *“kinderbijslagen en toeslagen”* is zeer onduidelijk. In de parlementaire stukken ter voorbereiding van de wet van 4 mei 2016 is geen indicatie terug te vinden over de draagwijdte van het begrip *“toeslagen”*. Het woord *“toeslag”* wordt in Van Dale gedefinieerd als *“1. dat wat bij iets gevoegd moet worden, bv. geld; 2. extra loon”*. Gelet op de omstandigheid dat de term *“toeslagen”* samen met de term *“kinderbijslagen”* wordt gegroepeerd in artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet, kan worden aangenomen dat de wetgever met het eerstgenoemde begrip de uitkeringen bedoelde die de gewaarborgde gezinsbijslag vormen en die geen kinderbijslag zijn. In het oude artikel 40ter, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet, zoals het gold voordat het werd gewijzigd door artikel 18 van de wet van 4 mei 2016, was immers nog sprake van *“de aanvullende gezinsbijslagen”* en *“de gezinsbijslagen”* en uit niets blijkt dat de wetgever, naast een verbetering van de *“technische, wetgevingstechnische en taalkundige fouten (...) die door de Senaat (“dienst Wetsevaluatie”) aan het licht zijn gebracht in de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inzake de voorwaarden voor gezinshereniging”*, ook een inhoudelijke wijziging van deze bepaling beoogde. De gezinsbijslag omvat naast de kinderbijslag ook nog de leeftijdsbijslag en het kraamgeld, met inbegrip van de adoptiepremie (zie artikel 1, zevende lid, van de wet van 20 juli 1971 tot instelling van gewaarborgde gezinsbijslag, BS 7 augustus 1971, en J. Van Langendonck, Y. Stevens en A. Van Regelmortel, Handboek socialezekerheidsrecht, Intersentia, 9e editie, 2015, 739, nr. 2014). Het is duidelijk dat deze prestaties geen verband houden met de IVT. Evenmin wordt betwist dat het inkomen van de referentiepersoon geen inschakelingsuitkering of overbruggingsuitkering is.

2.7.3. Uit het hierboven gestelde blijkt dat de IVT noch onder het begrip *“financiële maatschappelijke dienstverlening”*, noch onder de overige in artikel 40ter opgesomde begrippen ter uitsluiting van inkomen dat in aanmerking mag genomen worden, kan worden ondergebracht. Het betreft een specifiek inkomen, met een eigen wettelijk kader en afzonderlijke voorwaarden.

Bijgevolg blijkt dat de verwerende partij de IVT en integratietegemoetkoming ten onrechte niet in aanmerking neemt.

De verwijzing naar het arrest 232 033 van 12 augustus 2015 in de bestreden beslissing is niet dienstig omdat dit arrest betrekking heeft op de toepassing van het oude artikel 40ter van de vreemdelingenwet toen de inkomsten voortkomend uit het aanvullend bijstandsstelsel werden uitgesloten van de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen.

De verwerende partij heeft voorts nagelaten een nota met opmerkingen neer te leggen.

2.8. Een schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht iuncto artikel 40ter van de vreemdelingenwet wordt aangenomen.

2.9. Waar de verwerende partij voorts stelt dat zij geen rekening kan houden met de maandelijkse termijnplaatsing van 433,06 euro omdat er enkel een bankuittreksel wordt voorgelegd, dient evenwel

ook hier de verzoekende partij in haar betoog gevolgd te worden dat dit niet klopt. Immers bevindt zich in het administratief dossier een stuk afkomstig van Record Bank Aalst waaruit blijkt dat het een renteplan betreft met einddatum 15 december 2020. Dit stuk werd door de verzoekende partij in het kader van haar visumaanvraag voorgelegd. Verwerende partij kan bezwaarlijk stellen hiervan niet op de hoogte te zijn nu zij dit stuk wel in overweging heeft genomen bij het treffen van de vernietigde beslissing van 4 december 2014.

2.10. Verder blijkt eveneens dat de verwerende partij bepaalde stukken die de verzoekende partij heeft voorgelegd veronachtzaamd heeft, waaronder het levensverzekeringscontract bij AG Insurance van de referentiepersoon alsook de werkbeproeft en de arbeidsovereenkomst van verzoekende partij.

2.11. De Raad wijst er daarenboven nog op dat de bestreden beslissing volledig tegenstrijdig is waar de verwerende partij in essentie geen enkele van de voorgelegde inkomsten in aanmerking neemt (dit in tegenstelling tot de eerdere vernietigde beslissing waar ze wel nog de uitkering in aanmerking nam maar oordeelde dat deze ontoereikend is), maar dan wel overgaat tot een behoefteanalyse terwijl dergelijke behoefteanalyse zich enkel opdringt wanneer er wel degelijk sprake is van stabiele en regelmatige inkomsten, maar niet van toereikende inkomsten (cfr. RvS 27 januari 2016, nr. 233.641).

Daargelaten deze vaststelling kan gelet op de bespreking hoger waaruit gebleken is dat de verwerende partij enerzijds ten onrechte bepaalde inkomsten niet in aanmerking neemt en anderzijds andere voorgelegde stukken nalaat te beoordelen, ook niet blijken dat de behoefteanalyse al dan niet correct werd uitgevoerd of zelfs noodzakelijk was.

2.12. Het middel is in de aangegeven mate gegrond. Een schending van de materiële motiveringsplicht juncto de zorgvuldigheidsplicht ligt voor. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. De overige aangevoerde grieven tegen deze beslissing behoeven geen verder onderzoek.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 mei 2017 tot weigering van de afgifte van een visum wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig april tweeduizend achttien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER